

„Stați la vechile hotare”

Gili Cârstea - Vineri, 16 noiembrie 2007 / gsm1888.ro

„Stați la vechile hotare!” este celebrul strigăt de luptă transmis de fratele Butler, președintele CG în 1888, prin care chema administrația să nu se depărteze de doctrina bisericii, în fața noilor “amenințări.”

Fratele Butler era sincer. El observa cum noua înțelegere asupra legii din Galateni – predicată de redactorii de la Semnele Timpului – risca să distrugă temelia credinței advente. Misiunea lui era de a apăra credința bisericii. Dorea să fie găsit la postul datoriei lui, ca străjer pe zidurile Sionului. Își lua în serios rolul de garant al păstrării vechilor hotare. Cum era posibil să greșescă? Ce este mai nobil pentru un slujitor al lui Dumnezeu decât să fie găsit apărând vechile hotare?

Fratele Butler are mulți urmași astăzi. Ei sunt la fel de siguri ca și el că vechile hotare au fost trasate corect, sunt cunoscute și nu pot fi schimbate. Acest lucru îi face să se opună cu toată dârzenia luminii pe care Domnul dorea să o trimită poporului Său în 1888. Scena de la Minneapolis, descrisă mai jos, pare ruptă din realitatea zilelor noastre:

“La Minneapolis Dumnezeu a dat poporului Său mărgăritare prețioase ale adevărului, în contexte noi. Această lumină a fost respinsă de unii cu toată încăpățânarea de care au dat dovadă iudeii în respingerea lui Hristos, și era multă agitație cu privire la rămânerea la vechile hotare. Dar se vedea clar că ei nu știau care sunt vechile hotare. S-au prezentat dovezi și argumente din Cuvânt care se impuneau singure în fața conștiinței; dar mințile oamenilor erau blocate, sigilate împotriva pătrunderii luminii, deoarece ei stabiliseră că este periculos să înlături ‘vechile hotare,’ deși nu era vorba de mutat nici măcar o pietricică din vechile hotare; dar ei aveau idei pervertite despre ce înseamnă vechile hotare” (The EGW 1888 Materials, 518).

Care erau vechile hotare? Ascultați cum continuă ea pasajul de mai sus:

“Timpul de după 1844 a fost o perioadă de mari evenimente, descoperind ochilor noștri uimiți curățirea sanctuarului care se desfășoară în cer, având o legătură hotărâtă cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ; prima, a doua și a treia solie îngerească derulând drapelul pe care scria ‘poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.’ Una din pietrele de hotar ale acestei solii era templul lui Dumnezeu, văzut în cer de poporul Său iubitor de adevăr, și chivotul legământului conținând legea lui Dumnezeu. Lumina sabatului poruncii a patra strălucea în raze puternice pe cărarea călcătorilor legii lui Dumnezeu. Non-imortalitatea sufletului este o altă piatră de hotar. Nu mai știu ce altceva ar putea fi numit piatră de hotar. Toată această agitație despre schimbarea pietrelor de hotar este pură imaginație” (idem).

Cine era în spatele acestei agitații despre schimbarea pietrelor de hotar?

“În acest timp Dumnezeu dorește să dea lucrării Sale un nou avânt. Satana vede acest lucru, și este decis să se împotrivescă. El știe că dacă poate amăgi poporul care pretinde a crede adevărul prezent, făcându-i să creadă că lucrarea pe care Domnul dorește să o facă pentru poporul Său ar fi o mutare a vechilor hotare, și împotriva căreia ei trebuie să se lupte cu cel mai mare zel, înșelătoria lui va fi plină de succes... Ceea ce este

hrană pentru comunitățile noastre, este privit ca ceva periculos, și care trebuie evitat” (The EGW 1888 Materials, 518).

Nu vi se pare că istoria se repetă cu mare precizie? Oameni cu răspundere din mijlocul nostru nu sunt de acord să ofere comunităților noastre solia foarte prețioasă a neprihănirii lui Hristos. Ei se tem că solia va răsturna toate pietrele de hotar pe care este clădită credința noastră, și astfel singura lor reacție rămâne o împotrivire zeloasă. Dar pe acest drum, ei trebuie să înțeleagă că nu vor putea evita eticheta pe care Dumnezeu a pus-o asupra acestui comportament:

“Bărbații din poziții de răspundere L-au dezamăgit pe Isus. Ei au refuzat binecuvântările prețioase, au refuzat să fie canale de lumină, așa cum dorea El. Ei au refuzat cunoștința pe care trebuiau să o primească de la Dumnezeu, spre a fi lumină și binecuvântare pentru alții, și astfel au devenit canale de întuneric. Duhul lui Dumnezeu este rănit. Inima nu poate fi sensibilizată prin invidie, bănuială rea și declarații mincinoase, iar intelectul este dezzechilibrat și nu poate decide corect asupra unui punct controversat. Atributele lui Satana, când pătrund în suflet, nu se pot armoniza cu adevărul” (The EGW 1888 Materials, 519).

Este posibil să crezi sincer că stai la vechile hotare, și că ești gardian la poarta trezoreriei credințelor sacre, și totuși să devii canal de distribuit întuneric, iar adevărul să treacă pe lângă tine fără să te atingă. Poți păzi cu strășnicie o piatră de hotar, cum este sanctuarul, fără să înțelegi semnificația ei spirituală, sau să remarci înaintarea altora în slava ei crescândă.

Noi trăim o perioadă a istoriei cu mult mai complexă decât părinții noștri de acum un secol. În timp ce poporul doarme liniștit, convins că stă tare la vechile pietre de hotar, unii sunt în stadii avansate de negocieri pentru desființarea frontierelor denominaționale, în care numitele pietre devin doar componente culturale în patrimoniul religios al bisericilor unite.

Și la ce mai folosește păzirea pietrelor de hotar, dacă țara a dispărut? Nu mai folosește la nimic... dar parcă sună frumos “Stați la vechile hotare!”

***